

טבח כשאורי בא הביתה לשבתות הופך מוסינזון לטבח. למרות שאת רוב האוכל הוא קונה מוכן, מכיוון שאין לו פנאי לבישולים. אורי אוהב לבקר את אביו בעיר, אך מכרזו שהוא קיבוצניק.

מהצריים ועד לפנות בוקר. זה כולל גם מופעי רחוב וסרטים. "האיראל שלי" אומר אביטל ובעיניו ניצת אור של התלהבות, שייצור מצב שאני קורא לו "תיסמונת נווה-שאנן". כלומר: כמו ברחוב נווה-שאנן בתחנה המרכזית, שיש המון חנויות נעליים ואו קונים יותר, כך שיהיו כפסטיבל המון מופעים ואו יראו יותר. שתהיה אווירה שקורים דברים".

הוא מדבר על הפסטיבל כמו על איריאל. זה מה שמעניין אותו כרגע וכבר הרבה שנים, והוא פועל להשיג את הטוב ביותר.

כמנהל אמנותי של הפסטיבל הוא (המשך בעמוד 44)

"הלכתי לטרי (קולק), כיוון שתיאטרון ירושלים נשאר ריק. הוא צילצל לארתור רונישטיין ולפאי נוביס, והם הסכימו לבוא. בתוך שבר עיים הבאנו 12 להקות ואת הרויאל שייקספיר מלונדון. או קראנו לזה פסטיבל אביב בירושלים.

"ב-1976 כבר היה פסטיבל מתוכנן וכך זה רק כל שנה".

מה שגירה אותו כל הזמן היה פסטיבל אדינבורו, שאליה הוא נוסע כל שנה כבר חמש שנים. "ראיתי איך אנשים חיים שם את חיי הפסטיבל וראים שלושה-ארבעה מופעים ביום. והשנה, בפעם הראשונה, יש בארץ פסטיבל שמאפשר את זה. יש מופעים שמפורים על פני כל שעות היום.

הצר האמנותי של פסטיבל ישראל. הוא לא התפטר מן הטלוויזיה ובעצם יכול לחזור לתפקידו כשירצה, וכך הוא גם מתכוון לעשות. הוא שומר זאת לעצמו כאופציה. "אני אוהב את הטלוויזיה ומתכוון לחזור אליה".

קשה להבין מרוע אין הוא מתפטר מן הטלוויזיה. עובדים כאלה שאינם מתפטרים יושבים על תקנים, כך שאי אפשר לקחת במקומם עובדים קבועים אחרים, מצב שהוא בלתי נסבל כמוסד ממלכתי כזה. אביטל מוסינזון נמצא

הוא מגדל את בנו לבדו, ומחזק לתפקיד הוא עקרי בית

כבר כמעט עשר שנים (ועם הפסקה של שנתיים) מחזק לטלוויזיה ובעצם יכול לחזור לשם כל אימת שירצה.

"עקרונית, אני חושב שלא צריכים להיות עובדים קבועים בטלוויזיה". הוא מנסה לענות על השאלה. "זה מיקצוע קשה ומתיש שרצוי שעובדי טלוויזיה יקחו מעת לעת תקופות ריענון בחוץ."

תיסמונת "נווה-שאנן"

ה סעם. בשנקראתי לפסטיבל "בל ישראל, לא רציתי לעזוב את הטלוויזיה, לקחתי את הג'וב כי היסוס התלבטתי מאוד מכיוון שהפסטיבל היה מופעל כושל".

אבל במשך כל השיתה הוא גולש לדיבורים על פסטיבל ישראל. קשה להחזיר אותו לנושא אחר. פסטיבל ישראל, או פסטיבל ירושלים, כמו שהוא מתקש לקרוא לו, זה מה שמעניין אותו כרגע.

"עכשיו אני מנסה להוכיח בפועל מה שטענתי עשר שנים. ב-1975 בתיאטרון ירושלים התחלנו את פסטיבל האביב בתקציב מגוחך".

פסטיבל האביב התחיל במיקרה. היה צריך לבוא אז לארץ הבורג-תיאטר מווינה. הם ביטלו את כואם בגלל תקרית מלון סבוי. זה היה לפני עשר שנים.

אבא עם אורי (11), בנו הבכור. אחרי שחלתה עדית, אשתו, בטרשת נפוצה ולא יכלה לתפקד, העביר אביטל את בניו. אורי ומיכאל (7), לקיבוצים. אורי נמצא בקיבוץ ברור-חיל ומיכאל בקיבוץ נחשון.

סכא וסכתא, ההורים של עדית. אחריכך חיפש בשבילו קיבוץ קרוב, כדי שיוכל לראות אותו לעיתים מוזמנות. הוא עבר לגור בקיבוץ נחשון. זהו פרק קשה בחיים הפרטיים של אביטל, אבל הוא אינו מסתיר אותו. הוא מוכן לדבר עליו בגלוי, עם כל הכאב הכרוך בזה. הוא אינו מסתיר את הדיבורים מן הילדים והם מודעים לכל השיקולים שהגיעו אותו לשלוח אותם ללמוד בקיבוצים. היום אורי הוא קיבוצניק לכל דבר. הוא אוהב את צורת החיים הזאת ומעריך את הקיבוץ על פני העיר.

כשחזר אביטל ממנטריאול, הצטרף לצוות ההקמה של הטלוויזיה הישראלית. כשהתחילו השידורים שימש בתפקיד מפקח, בימאי והיה מנהל המחלקה הדוקומנטרית.

ואז, אחרי כמה שנים בטלוויזיה, נתבקש לנהל את תיאטרון ירושלים. הוא היה המנהל במשך שבע שנים, שבהן אירגן את פסטיבל האביב בירושלים ופרוייקטים אחרים.

אחרי שבע שנים העויבו אותו, בגלל מישחקי כוח שונים בינו ובין ההנהלה, והוא חזר לטלוויזיה לשני תיים, ואז נקרא שוב החוצה לנהל את

כך זה נמשך חמש שנים, כשאביטל נעזר כמטפלת לעדית ומגדל בעצמו שני ילדים קטנים. זה היה קשה. "זה הגיע למצב שזה הפריע לכולנו, גם לילדים וגם לה". כיום מאושפזת עדית באסותא. כבר שלוש שנים. לפני ארבע שנים הם התגרשו, אבל ממשכים להיות בקשר. "אנחנו ביחסים טובים בינינו. אני רואה אותה, מביא אליה את הילדים לביקורים ושומר על קשר".

אורי מתעניין במיוחד בקטע הזה של הסיפור. הוא פותח זוג עיניים גדולות, מקשיב היטב ואף משתתף בשיחה. "כיום היא במצב פיסית סטאטי", אומר אביטל, "אבל מה שמחזיק אותה זה חוש-ההומור שלה".

"היא חכמה לאללה!" אומר אורי בשקט ובהחלטיות.

"אני אוהב את הטלוויזיה!"

א אחרי שעברה עדית למוסדות ארפואיים, חיפש אביטל סידור הולם לילדים. את אורי שלח ראשון לקיבוץ ברור-חיל בנגב ומיכאל עבר לגור אצל

מבשלים מוסינזון תולה לייבוש חולצות שכיבס בעצמו (ממין) ומדיח בעצמו את הכלים אחרי הארוחה שהכין (למעלה). הוא גר לבדו בדירה בת שישה חדרים ועושה את כל עבודות הבית בדירה. הוא אינו מחזיק עוזרת וגם מנקה את הדירה שלו בעצמו.

